

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci žalobce **G. I. s.r.o.**, se sídlem O., D. 16, v řízení zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Prostějov, Sádky 2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2015 č. j. 8035/15/5200-20443-711458, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13.3.2015 č.j. 8035/15/5200-20443-711458 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského, advokáta se sídlem Prostějov, Sádky 2.

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném znění na žalovaného) ze dne 15.12.2011 č.j. 4907/11-1301-

800471, č.j. 4933/11-1301-800471, č.j. 4934/11-1301-800471, č.j. 4935/11-1301-800471, č.j. 4936/11-1301-800471, č.j. 4937/11-1301-800471, č.j. 4938/11-1301-800471 a č.j. 4939/11-1301-800471 byla změněna rozhodnutí Finančního úřadu v Olomouci ze dne 16.2.2011 č.j. 53098/11/379916807170, č.j. 53364/11/379916807170, č.j. 53510/11/379916807170, č.j. 53675/11/379916807170, č.j. 53750/11/379916807170, č.j. 53897/11/379916807170, č.j. 53967/11/379916807170, jimiž byly žalobci vyměřeny daně z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad a prosinec 2007 a leden až červen 2008. Proti shora označeným rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě podal žalobce žalobu, o které bylo zdejším soudem rozhodnuto rozsudkem ze dne 30.4.2014 č.j. 22 Af 22/2012-247.

Po vydání tohoto rozsudku vydal žalovaný nové rozhodnutí ze dne 13.3.2015 č. j. 8035/15/5200-20443-711458, proti kterému žalobce podává nyní žalobu.

II.a.

V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Žalovaný se po zrušení původního rozhodnutí nezabýval otázkou vyhodnocení v řízení prokázaných preventivních opatření, k čemuž byl zdejším soudem v souladu s ust. § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zavázán. Tímto svým postupem žalovaný zatížil řízení vadou nepřezkoumatelnosti, když neprovedl hodnocení opatření žalobce přijatých za účelem zamezení jeho účasti na podvodech.
- 2) Z výsledků mezinárodního dožádání žalovaný dovodil, že žalobce neprokázal dodání zboží deklarované osobě registrované k dani. V této věci považuje žalobce za rozhodné, zda správce daně prokázal existenci pochyb o věrohodnosti účetnictví žalobce. K tomu a k rozložení a přenosu důkazního břemene odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30.1.2008 č.j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS (veškerá rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) a odbornou literaturu. Žalobce zdůrazňuje, že prvotní důkazní břemeno nese daňový subjekt. Daňový subjekt důkazní břemeno unese předložením účetnictví, je-li však toto správcem daně zpochybněno, stíhá důkazní břemeno opět daňový subjekt. Existenci pochyb o věrohodnosti účetnictví žalovaný dovodil výhradně z výsledků mezinárodního dožádání. Vypovídající hodnotu Informací poskytnutých v rámci mezinárodního dožádání považuje žalobce za nulovou. Výsledky jsou založeny na nepodložených úsudcích a omylech španělské finanční správy. Španělská finanční správa vyvozovala své závěry pouze z nekonstantnosti odběratelů. Žalobce odkazuje na rozsudky NSS ze dne 21.1.2014 č.j. 1 Afs 73/2011-167, č. 3016/2013 Sb. NSS, a ze dne 23.8.2013, č.j. 5 Afs 83/2012-46, č. 2925/2013 Sb. NSS, kdy NSS konstatoval, že pokud dožádaný stát informuje pouze o výsledcích šetření, nikoliv o postupech, kterými k tomu dospěl, může mít tato informace význam pouze ve spojení s jinými důkazy. Taktéž pouze z okolnosti, že odběratel byl pro finanční správu nekontaktní či nepodal daňové přiznání, nelze dovodit, že ke skutečnému dodání nedošlo. Žalobce v řízení zcela jednoznačně důkazními prostředky mimo účetnictví prokázal, že finanční prostředky byly na účet žalobce poukázány deklarovanými odběrateli. V této souvislosti žalobce poukázal zejména na účet u německé Deutsche Bank. Z těchto výpisů, resp. jejich příloh, vyplývá, kdo je odesílatelem peněz a nelze dovodit, že zboží neexistovalo, nebo že nebylo

nikdy dodáno osobám uvedeným na dokladu, nebo že osoby uvedené na dokladu jsou missing tradeři ve smyslu podvodu na DPH. Z povrchních a nesprávných výsledků, které byly správcem daně na základě výsledků dožádání poskytnuty, nelze učinit jádro dokazování a nelze z nich dovozovat prokázání nedodání zboží deklarovaným odběratelům, jak učinil žalovaný v napadených rozhodnutích.

- 3) Absence odůvodnění žalovaného, a to v rozporu s požadavkem krajského soudu, na základě čeho na podvod na DPH u obchodu žalobce usuzuje a jakým způsobem se měl žalobce na podvodném jednání třetích osob podílet, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Žalobce neučinil dost proto, aby zboží nebylo použito k následným podvodům na DPH. Žalobce měl vědět, že zboží nedodal plátcí uvedenému na dokladu. Otázka zavinění souvisí s otázkou, zda žalobce učinil vše pro to, aby se podvodů na DPH neúčastnil. Nutnost posoudit tuto otázku správcem daně, dle tvrzení žalobce, vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) a NSS s tím, že po daňovém subjektu nelze obecně požadovat, aby prováděl kontrolu svých obchodních partnerů. Daňový subjekt je povinen postupovat jako racionální podnikatel snažící se eliminovat jemu známá obchodní rizika. Lze po něm pouze požadovat provedení dalších šetření za účelem zamezení své účasti na daňových podvodech. Tedy je povinen postupovat v duchu zásady „prověřuj, až když pochybuješ“. Je třeba chránit dobrou víru daňového subjektu a umožnit mu obchod uskutečnit. K tomu žalobce odkazuje na závěry soudů ve Velké Británii. Žalobce měl legitimní důvod domnívat se, že jeho obchody jsou výsledkem poctivého záměru odběratelů. Žalobce postupoval jako racionální podnikatel v souladu s obvyklou praxí v předmětném odvětví.
- 4) V souvislosti s žalobní námitkou 3) žalobce také namítl, že žalovaný vyhodnocoval pouze vztahy žalobce k A. M., aniž by se zmínil o druhém z obchodních zástupců. Z tohoto důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neprokázal obsah komunikace s obchodním zástupcem, tedy nijak neošetřil jejich vzájemný vztah. Neprovedl preventivní opatření vůči tomuto zprostředkovateli a tento v konečné fázi doporučil žalobci pro spolupráci rizikové zákazníky. Žalobce zdůrazňuje, s odkazem na judikaturu SDEU, že tím, kdo prokazuje, že žalobce nečinil ve vztahu k obchodnímu zástupci preventivní opatření, resp. tyto nezavázal k činění preventivních opatření vůči třetím osobám, je správce daně. Žalobce zdůrazňuje, že ze strany jednatele žalobce byly činěny preventivní kroky, neboť to byl právě on, kdo ve spolupráci se svým daňovým poradcem, schvaloval spolupráci s jednotlivými obchodními partnery.
- 5) Žalobce dále zdůrazňuje, že vzhledem k dlouhému průběhu řízení, které trvá již déle než sedm let, nebyl schopen zajistit dostatek finančních prostředků potřebných pro archivaci podkladů a dokumentů tak, jak po něm byly požadovány ve výzvě žalovaného ze dne 19.1.2015 č.j. 1753/15/5200/20443-711458. Tato výzva byla navíc vydána v rozporu se závazným názorem vysloveným zdejším soudem, neboť Krajský soud v Ostravě považoval okolnosti spojené s obchodními zástupci za irelevantní.
- 6) Dále žalobce rozporuje konkrétní závěry žalovaného. Prvně odkazuje na závěry uvedené ve druhém, třetím a čtvrtém odstavci napadeného rozhodnutí, týkající se obchodního zástupce E. I., s. r. o. Žalobci není jasné, z jakého důvodu žalovaný uvádí, že tato společnost se stala obchodním zástupcem žalobce až v roce 2008. Dále zdůrazňuje, že v rámci shora označené výzvy nebyl vyzván k doplnění

určitých skutečností, které ovšem blíže nespecifikuje. Takovouto povinnost tedy nemohl nesplnit, tak jak uvádí žalovaný. Stejně tak i dodání měsíčních reportů, ke kterému nebyl vyzván. Co se týče absence referencí, žalobce poukazuje na skutečnost, která byla žalovanému známa, a to že žalobce přejal obchodní činnost společnosti E. I., s. r. o., včetně obchodních zástupců. S těmito měl žalobce zkušenosti. Žalobce z tohoto důvodu ani nepřistoupil k podrobnější úpravě smluvního vztahu s těmito obchodními zástupci. Má za to, že žalovaný neměl přistoupit ke kritice obsahu těchto smluv, neboť je pouze na smluvních stranách jak podrobně smluvní vztah upraví. Žalobce nespátřuje, na rozdíl od žalovaného, kauzální nexus mezi chybějícím datem uzavření smlouvy mezi žalobcem a obchodním zástupcem a vědomím žalobce o svém zapojení do podvodu. Žalobce jednoznačně rozporuje závěr, že v případě, kdy by došlo k podrobnější úpravě smluvního vztahu mezi ním a obchodním zástupcem, byl by v dobré víře ohledně dodání zboží odběratelům uvedených na fakturách.

Okolnosti kladené žalobci za vinu, které blíže specifikoval v žalobních bodech 4) - 6) nejsou v příčinné souvislosti se zapojením žalobce do podvodných transakcí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje v tomto rozsahu za napřezkoumatelné a navrhuje jeho zrušení.

II.b.

Žalovaný ve vyjádření uvedl k prvnímu žalobnímu bodu, že tuto námitku považuje za zcela nedůvodnou, neboť v souladu s právním názorem krajského soudu zaslal žalobci výzvu k doplnění důkazních prostředků, které jsou nezbytné k vyhodnocení dobré víry žalobce. Žalovaný se podrobně vypořádal s důvody, pro které považuje za zcela zásadní prokázání nastavení preventivních opatření ve vztahu žalobce k obchodnímu zástupci. Za nedostatečná považuje preventivní opatření především z toho důvodu, že nebyla doložena žádná opatření přímo vůči obchodnímu zástupci, ale pouze mezi žalobcem a dodavateli, která zprostředkoval právě obchodní zástupce.

Dále se žalovaný vyjádřil k obsahu žalobních bodů 2) - 3) a uvedl, že závěry správce daně ohledně naplnění hmotněprávních podmínek pro osvobození dodání do jiného členského státu podle toho, zda bylo prokázáno dodání osobě registrované k dani, vychází ze skutečnosti, že žalobce vůbec neprokázal, komu bylo zboží dodáno. Žalobce předloženými důkazními prostředky neunesl důkazní břemeno o tom, komu zboží fakticky dodal. K důkazní hodnotě výsledků mezinárodního dožádání žalovaný uvádí, že ani Krajský soud v Ostravě při přezkumu neshledal žádný důvod pro zpochybnění těchto závěrů. Při hodnocení důkazů bylo postupováno v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. V další části vyjádření žalovaný uvedl, že odmítá tvrzení, že v rámci soudního řízení je nutné zohlednit i relevantní závěry jiných soudů (myšleno soudu Velké Británie). Na unijní úrovni je oprávněn k závaznému výkladu pouze SDEU, z jehož právních závěrů vychází i NSS. K tomu žalovaný odkazuje na rozhodnutí SDEU ve věci C-273/11 ze dne 6.9.2012 a několik rozhodnutí NSS, která z tohoto rozsudku vycházejí, a to kupříkladu rozsudek ze dne 30.7.2010 č.j. 8 Afs 14/2010-195, kdy tento soud uvedl, že: „Stěžovateli lze přisvědčit, že není odpovědný za obchodní a ekonomickou činnost jiných subjektů, tj. za to, jako jeho odběratelé a případně další subjekty v řetězci se zbožím naložili.“

Dále odkazuje na závěry uvedené v rozsudcích ze dne 3.2.2010 č.j. 1 Afs 103/2009-232 a ze dne 15.6.2012 č.j. 8 Afs 18/2011-219 a v návaznosti na tato rozhodnutí shrnuje, že žalobce v daňovém řízení nepředložil dostatečné důkazy, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru o jeho dobré víře.

Pod žalobními body 4) - 6) žalobce poukazuje na dílčí argumentační nesprávnosti, kterých se žalovaný dopustil. Žalovaný opakuje, že důkazní břemeno stran existence dobré víry a přijetí preventivních opatření vylučujících jeho zapojení do daňového podvodu leží v daňovém řízení na daňovém subjektu. Dále zdůrazňuje, že žalobce, který nese důkazní břemeno, si byl vědom toho, že jeho daňová povinnost není postavena na jisto. Délka daňového řízení a finanční nákladnost uchování potřebných podkladů není v této věci relevantní. Argumentaci žalobce, že předchozí činnost společnosti E. I., s.r.o. byla prověřena, považuje žalovaný za účelovou, neboť žalobce k tomuto nic další netvrdí a neuvádí, jak konkrétně ověřil důvěryhodnost a bezúhonnost konkrétního obchodního zástupce.

II.c.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku. Opakuje argumenty uvedené v žalobě a tyto zdůrazňuje odkazy na judikaturu SDEU, NSS. Závěrem odkazuje na Nález Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. II. ÚS 1009/08, č. 6/2009 Sb. n. u. ÚS: *„Pokud by měla zůstat rozhodovací praxe švédského Nejvyššího správního soudu jiná, byla by tak založena ničím neodůvodněná, nežádoucí různost interpretace účelů předmětné komunitární normy v prostoru EU, což je v rozporu s principem právní jistoty, z něhož plyne i požadavek na předvídatelnost práva v celém prostoru, v němž má být aplikováno. Tyto skutečnosti by NSS měly zajímat.“* Zdůrazňuje, že s ohledem k tomuto závěru, judikatura soudů jiných členských států není ve sporu v České republice nerozhodná.

III.a.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že u žalobce byla postupně v průběhu ledna až srpna 2008 zahájena vytýkácí řízení za jednotlivá zdaňovací období, přičemž první z těchto zdaňovacích období, tj. listopad 2007, bylo prvním zdaňovacím obdobím nového plátce DPH, ve kterém bylo uplatňováno pořízení zboží z jiného členského státu Evropské unie (dále jen EU) a dodání zboží do jiného členského státu EU formou třístranného obchodu, přičemž kontrolou registrace k DPH u odběratelů žalobce bylo zjištěno, že jim v jejich členských státech byla zrušena registrace pro účely DPH. Žalobce se k DPH zaregistroval 8.11.2007 nejprve na Finančním úřadě pro Prahu 1 a ke dni 20.1.2008 došlo ke změně místní příslušnosti na Finanční úřad v Olomouci (dále jen správce daně). Z předložených daňových dokladů bylo zjištěno, že žalobce se v uvedených zdaňovacích obdobích zabýval nákupem výpočetní techniky, spotřební elektroniky a jejich komponentů renomovaných značek od distributora z jiného členského státu EU – Litvy, a toto zboží následně prodával společností nacházejícím se v jiných členských státech, a to v Nizozemí, Španělsku a Rumunsku. Při nákupu a prodeji zboží žalobce používal jak režim pořízení dle ust. § 16 ZDPH, resp. osvobození při dodání zboží do jiného členského státu dle § 64 ZDPH, tak zjednodušený postup při dodání zboží uvnitř území EU formou třístranného obchodu podle § 17 ZDPH. Pokud jde o průběh

obchodů v jednotlivých zdaňovacích obdobích, lze zobecnit, že zboží nakupované v Litvě bylo prostřednictvím mezinárodní nákladní dopravy přepravováno nejčastěji do Španělska a zde převážně do logistických skladů španělské společnosti N. H., odkud si zboží posléze vyzvedly osoby pověřené k tomuto úkonu odběrateli žalobce. Již po vyhodnocení důkazních prostředků předložených žalobcem ve vztahu k prvním zdaňovacím obdobím odeslal správce daně dne 5.5.2008 žádost o informace podle čl. 5 nařízení č. 1798/2003 ve věci prověření obchodní spolupráce s odběrateli žalobce se sídlem ve Španělsku, Litvě, Nizozemsku i Rumunsku. Dále dožádal i příslušné tuzemské finanční úřady o spolupráci při prověření přepravních společností pracujících pro žalobce, a to společnost F. s.r.o. se sídlem v P. 10 a společnost J. M. se sídlem ve S. Z těchto šetření vyplynulo, že uvedené subjekty měly zahrnuté ve svém účetnictví daňové doklady vystavené pro žalobce, jejichž předmětem bylo zajištění přepravy, v mnoha případech subdodavatelsky. Prostřednictvím mezinárodních dožádání pak obdržel správce daně informace, že společnosti registrované ve Španělsku a Rumunsku jsou pro tamní finanční správy nekontaktní. Následně správce daně vyzval žalobce k prokázání, mj. že zboží dodané do jiných členských států bylo dodáno osobám registrovaným k dani v těchto státech a k předložení seznamu všech osob dle zakázek účastnících se převzetí zboží jednotlivými odběrateli v zemi určení. Žalobce k výzvě předložil odpovědi z ověřování DIČ z internetových stránek Evropské komise, tj. ověřování plátcovství DPH pro intrakomunitární dodávky odběratelů v době realizace obchodů (VAT check), dále Entreguese de material informatico (dodací listy) s uvedením čísla vydané faktury, resp. zakázky, množství přebíraného zboží, identifikace přebírající osoby (jméno a číslo průkazu) a v některých případech i SPZ vozidla, identifikační karty rozporovaných odběratelů a čísla účtů, ze kterých byly hrazeny daňovému subjektu jím vystavené faktury a dále vyjádření jednatele žalobce k objasnění postupu při uzavírání a realizaci jednotlivých zakázek. Na další výzvu správce daně k identifikaci osob, které přebíraly zboží žalobce, a to v odpovědi ze dne 17.4.2009 žalobce uvedl, že inspekčním prostředníkem jsou specializované právnické subjekty – sklady, logistická centra (např. N. H.), které zboží převezmou od dopravce, zkontrolují ho a následně ho vydají zákazníkovi. Zákazník si zboží objednává přes konzultanta žalobce, na základě objednávky je zákazníkovi vystavena pro forma faktura s přesnými údaji o množství a typu zboží a místě předání, celková částka a bankovní spojení. Poté se čeká na úhradu od zákazníka a když je připsána na bankovní účet žalobce, konzultant se domluví se zákazníkem na přesném termínu převzetí zboží ve skladu a ten nahlásí jméno řidiče, který zboží převezme. Na základě takové domluvy pak logistické oddělení žalobce zasílá e-mail do skladu, kde specifikuje, které zboží má být uvolněno, kdy a konkrétně komu. Uvádí se i číslo proforma faktury. Řidič se ve skladu prokazuje svým občanským průkazem a předkládá proforma fakturu. Při vydání zboží ze skladu si logistická firma nechává potvrdit dodací list, který obsahuje datum předání zboží, popis zboží, množství, podpis předávající osoby a podpis přebírající osoby (řidič), včetně SPZ, popř. občanského průkazu. Dne 3.6.2009 správce daně zpřístupnil žalobci výsledky provedených zjištění za zdaňovací období listopad 2007 až březen 2008 (viz protokol č.j. X) a umožnil mu k těmto zjištěním se vyjádřit a navrhnout doplnění. V následném vyjádření k tomuto protokolu ze dne 30.6.2009 žalobce mj. navrhl výslech svědků či šetření u inspekčních prostředníků (smluvních skladů), u konzultantů a obchodních zástupců – společnosti T. T. pana A. M., který většinu předmětných obchodů zajišťoval a může popsat praxi při sjednávání zakázek, převzetí zboží apod. a řidičů, jejichž iniciály jsou na dodacích listech

k ověření, že jednali z příkazu kupujících. Dne 7.7.2009 proběhlo jednání za účelem projednání výsledku vytykácích řízení za období listopad 2007 až březen 2008 (protokol č.j. X), avšak projednání bylo odloženo z důvodu návrhu žalobce na doplnění dokazování ze dne 30.6.2009. Písemností ze dne 21.7.2009 žalobce navrhl svědky, kteří by mohli přispět k ověření rozhodných skutečností. Následně správce daně vyzval žalobce (výzva z 10.8.2009) k bližší specifikaci identity svědků. U svědka A. M. správce daně požadoval předložení e-mailové korespondence mezi ním, žalobcem a odběrateli zboží. Dne 15.9.2009 byla finančnímu úřadu doručena odpověď žalobce na výzvu ze dne 10.8.2009, v níž uvedl osoby, které zboží fyzicky přebíraly, včetně informace, za které odběratele jednaly, s tím, že výpověďmi těchto svědků lze osvědčit, že měli pověření od kupujících a jednali na základě jejich příkazu. Dále žalobce uvedl, že e-mailová korespondence s A. M. již nebyla v archivu počítače dohledána a doložil kopii smlouvy o spolupráci. Ve vztahu k rozporovaným případům pak znovu zdůraznil, že předložil přijaté faktury, proforma faktury, vystavené faktury, faktury za dopravu, faktury za skladování, kopie bankovních výpisů s označením majitele účtu a čísla, dodací listy podepsané přebírající osobou a „V. c.“ prokazující, že odběratel byl v době realizace obchodu osobou registrovanou k dani. Dne 21.10.2009 správce daně odeslal španělské daňové správě žádosti o informace podle čl. 5 nařízení č. 1798/2003, v nichž požádal o provedení svědeckých výpovědí požadovaných daňovým subjektem. Dne 17.6.2010 správce daně obdržel odpověď na žádost o informace ohledně společnosti T. T. SL A. M. Přílohami zprávy byly kopie faktur vystavených žalobcem v průběhu roku 2008 a důkazy o inkasu plateb, hlavní účetní kniha transakcí a sdělení, že společnost byla založena v roce 2002 a její obchodní činností je obchodní poradenství spočívající v cenovém poradenství a v poradenství ohledně tendencí trhu s počítačovými produkty. Osobou, která zastupovala tuto společnost ve vztahu k žalobci, byl A. M. Svědecká výpověď A. M. nebyla španělskou stranou provedena. Dne 23.7.2010 správce daně obdržel odpověď španělské finanční správy na svou žádost o provedení výsledků svědků na základě požadavku žalobce, podle které tomuto požadavku nebylo možno vyhovět, jelikož podle španělské právní úpravy není možné umožnit aktivní účast v rámci daňového řízení žádnému asistentovi třetí strany. Je pouze možné, aby právník, konzultant nebo poradce dožádané právnické osoby byl přítomen návštěvě při daňové kontrole. Není možné, aby smluvní partner osoby, s níž je vedeno daňové řízení, byl tomuto jednání přítomen, byl o něm přímo informován a měl příležitost klást otázky. Dále je zde uvedeno, že většina osob, které jsou v žádosti o výsledky zmiňovány, je zapojena v trestním řízení u soudu, což vede k tomu, že daňová správa musí dodržovat mlčenlivost ve věcech předaných soudu a může informovat pouze o obecných faktech a o informacích, na které se nevztahuje soudní utajení. Dále zde byla přiblížena činnost společností N. H. a L. I. a popsán způsob výdeje zboží z logistických skladů, přičemž je uvedeno, že řidiči, jimž je zboží vydáváno, jsou dodavateli i logistické společnosti velmi dobře známí, protože jsou to stále stejní lidé, kteří nepracují pro missing tradery ani pro buffery, ale pracují jako zaměstnanci nebo jako smluvní přepravci pro hlavní distributory ve Španělsku. Dále španělská strana uvedla, že subjekt žalobce je velmi dobře známý ve spojitosti s podvody, když téměř 100% veškeré fakturace do Španělska byla určena missing traderům, kteří byli španělskou daňovou správou systematicky deregistrováni, žádný z nich neplatil DPH, neměl zaměstnance a prostory ke skladování zboží, všichni byli formálně spravováni nastrčenou osobu, ale ve skutečnosti je z pozadí spravovala jiná osoba. Je zde uvedeno, že skupinou GLADIUS byl široce využíván režim vzdáleného missing

tradera, což znamená, že vědí, že prodávají do Španělska, ale fakturují do Rumunska a chybějící přeprava do Rumunska spolu s faktem, že konečným místem určení zboží ve Španělsku je neregistrovaný missing trader, může činit G. odpovědným za platbu DPH v České republice, tj. zamítnutí nulové sazby v ČR. Z těchto informací sdělených španělskou finanční správou vycházel správce daně ve vztahu ke všem zdaňovacím obdobím, která byla předmětem daňového řízení, když u každého z nich dospěl k závěru, že pouhá existence daňových dokladů, jejich plateb a jejich zahrnutí do účetnictví a daňových evidencí neprokazuje skutečný obsah právního úkonu a že ze strany žalobce nedošlo dostatečným způsobem k prokázání převodu práv nakládat se zbožím jako vlastník na odběratele deklarovaného na odběratelských fakturách, neboť se jednalo o osoby na daňových dokladech uvedené pouze formálně, a to osoby odlišné od osob, kterým bylo zboží skutečně určeno a skutečně dodáváno prostřednictvím distribučních toků z logistických skladů, přičemž totožnost těchto skutečných odběratelů je neznámá. Za rozhodné důkazní prostředky přitom označil výsledky mezinárodní výměny informací poskytnuté španělskou finanční správou. Tyto závěry byly vyjádřeny ve zprávách o výsledku vytykácích řízení za jednotlivá zdaňovací období, přičemž každá z těchto zpráv obsahovala také tabulku výpočtu DPH za zdanitelná plnění uskutečněná v tuzemsku a dále tabulku uskutečněných plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně tak, jak tyto daně vyčíslil správce daně na základě svých zjištění. Zprávy byly žalobci zaslány písemně dne 10.9.2010. Žalobce se k nim vyjádřil podáním ze dne 13.12.2010, na které správce daně reagoval vyjádřením ze dne 11.1.2011, v němž byl žalobce také poučen o možnosti podání návrhu na pokračování v dokazování. Dne 14.2.2011 byl správcí daně doručen návrh žalobce na pokračování v dokazování, v němž žádal o opakované vyhodnocení jednotlivých důkazů. Správce daně k takovému postupu neshledal důvody a vydal platební výměry, jimiž žalobci vyměřil DPH za předmětná zdaňovací období.

III.b.

Proti platebním výměrům podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutími Finančního ředitelství v Ostravě, která byla zrušena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30.4.2014, č.j. 22 Af 22/2012-247.

S ohledem na obsah (nynějších) žalobních bodů krajský soud akcentuje, že již v rozsudku ze dne 30.4.2014 č.j. 22 Af 22/2012-247 se zaměřil na otázku zapojení žalobce do karuselového podvodu a na otázku, zda přijal žalobce opatření k zamezení zapojení do takového podvodu, která lze po žalobci spravedlivě požadovat. Argumentace krajského soudu k těmto otázkám je obsažena na str. 19 – 21 rozsudku ze dne 30.4.2014 č.j. 22 Af 22/2012-247:

„S ohledem na absenci bližších údajů o podílu žalobce na fungování podvodného řetězce žalovaný vystavěl svá rozhodnutí na úvaze ohledně dobré víry žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí připouští, že žalobci se v rámci komunikačních toků dostalo od osob vystupujících jako odběratelé informace o jméně řidiče, kterému mělo být zboží po jeho úhradě na účet žalobce uvolněno a vydáno z logistického skladu. Žalovaný vyhodnotil, že na základě této skutečnosti se žalobce mohl skutečně oprávněně domnívat, že jednání daného řidiče lze přičítat ve vztahu k odběrateli, jehož jménem jednala a vystupovala osoba, která zboží u žalobce objednávala a jeho identitu následně sdělovala. Dodává však,

že pouze a jen z tohoto hlediska byla žalobcova domněnka oprávněná, aniž by uvedl, z jakých jiných hledisek se tak žalobce oprávněně domnívat nemohl. V tomto ohledu je úvaha žalovaného neúplná. V přímé návaznosti na již uvedené žalovaný zmínil výsledky šetření španělské finanční správy vyplývající z mezinárodní informace, že v případě veškerých fakturací zboží od žalobce do Španělska se jednalo o fakturace na tzv. missing tradery, tj. formálně nastrčené osoby, které byly řízené z pozadí zcela jinými osobami s tím, že identita skutečných odběratelů je neznámá. Relevanci oprávněné důvěry žalobce v tyto dokladově doložené skutečnosti (identita odběratelů a jimi pověřených řidičů) pak žalovaný ve své správní úvaze odvíjí od vyhodnocení míry účinnosti přijatých opatření, jimiž žalobce zajišťoval, aby se nestal součástí obchodních operací zasažených podvodem. S odkazem na judikaturu NSS (rozsudky sp. zn. 9 Afs 72/2009 a sp. zn. 9 Afs 67/2007) a SDEU (rozsudek sp. zn. C-409/04 ve věci Teleos) zobecnil žalovaný, že je v zájmu podnikatelského subjektu přijmout v rámci svých možností opatření, která by v maximální míře zajistila, aby se nestal součástí obchodních operací, přičemž je akceptovatelné, že v určitém procentu případů nemusí být účinná ani takováto opatření. Dále uvedl, že určení a stanovení těchto opatření nepřísluší správci daně, ale výhradně daňovému subjektu, kdy správce daně následně tato opatření pouze hodnotí a vyvozuje z nich odpovídající právní závěry. Dále žalovaný vyslovil názor, že judikaturou uváděná opatření je nutno interpretovat tak, že se má jednat o opatření opravdu účinná, tzn. taková, která mohou skutečně a reálně zajistit odstranění rizika účasti podnikatelského subjektu v transakcích založených podvodem, a proto vyhodnocení přijatých opatření je nutno provést skrze samotné účinky a výsledky těchto opatření. V posuzované věci pak žalovaný dovodil, že na základě informací poskytnutých španělskou finanční správou byl účinek odvolatelem deklarovaných opatření prakticky nulový. Dále se žalovaný zabýval právními a obchodními vztahy žalobce se společností T. T., která jej ve Španělsku zastupovala, a to zejména z pohledu, jakými instrukcemi či ujednáními byl obchodní zástupce vázán, zda tyto instrukce a své požadavky na preventivní opatření žalobce obchodnímu zástupci sděloval a jejich dodržování vyžadoval. Žalovaný vyhodnotil, že smlouva o obchodní spolupráci uzavřená mezi A. M. (zástupce společnosti T. T.) a žalobcem je pouze jednostránková, omezuje se na velmi obecnou základní konstataci o závazku sjednávání a zprostředkování obchodních případů bez jakýchkoliv dalších upřesňujících podmínek, požadavků či povinností, k jejichž plnění by se A. M. zavázal. Podle žalovaného bylo přitom ve výhradní sféře vlivu žalobce upravit v rámci smlouvy povinnost plnit požadavky na maximální míru ochrany žalobce před zasažením podvodnými operacemi. Žalobce navíc neprokázal ani jiným způsobem, že své požadavky na preventivní opatření španělské straně předal, když nebyl schopen předložit požadovanou e-mailovou korespondenci s A. M. Na základě uvedených vyhodnocení pak dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nemohl být v dobré víře, že učinil vše proto, aby zabránil své účasti na podvodném jednání ve zmíněném řetězci obchodních operací.

S rekapitulovanou správní úvahou žalovaného se krajský soud neztotožňuje. V prvé řadě se krajský soud domnívá, že hodnocení účinnosti přijatých opatření skrze jejich faktické účinky a výsledky, je poněkud zavánějším kritériem, když je nutno mít na zřeteli, že k vyhodnocování účinnosti preventivních opatření správcem daně dochází prakticky vždy za situace, kdy přijatá opatření selhala, a daňový subjekt se dostal do situace, že má prokazovat svou dobrou víru ohledně účasti na prokázaných podvodech na DPH. Rozhodujícím kritériem podle názoru krajského

soudu by měla být kvalita přijatých opatření z hlediska jejich reálné schopnosti eliminace rizika účasti podnikatelského subjektu na transakcích, a to, zda byla přijatá opatření prokazatelným způsobem dodržována. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, jaká konkrétní opatření ve vztahu k odběratelům přijal. Konkrétní opatření, která realizoval, pak žalobce vymezil také v podané žalobě (viz str. 3 tohoto rozsudku). V průběhu daňového řízení předložil žalobce listinné důkazy, jimiž prokazoval dodržování těchto opatření (ověřování plátcovství DPH tzv. „V.c.“, dodací listy s uvedením čísla faktury, množství přebíraného zboží, identifikace přebírající osoby se jménem a číslem průkazu, v některých případech i SPZ vozidla, identifikační karty odběratelů, čísla účtů, ze kterých byly hrazeny daňovému subjektu vystavené faktury). Uvedené listiny prokazují, že žalobcem požadovaná preventivní opatření byla skutečně dodržována a že jejich deklarace má rovněž svou reálnou podobu. Úvaha žalovaného postavená na posouzení obsahu smlouvy o zprostředkování a faktu, že žalobce nepředložil e-mailovou korespondenci se svým španělským zástupcem, z níž by plynulo, že mu předal instrukce k dodržování preventivních opatření, zcela postrádá vyhodnocení žalobcem předložených reálných výsledků preventivní činnosti. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by zprostředkovatelská smlouva musela obsahovat závazek zprostředkovatele realizovat konkrétní preventivní opatření. Nelze vyloučit, že takový závazek byl ujednán ústně či jakoukoliv jinou mimosmluvní formou. Podstatné v tomto ohledu je, že přijatá opatření byla fakticky dodržována, což žalobce prokázal. Skutečnost, že žalobce nebyl schopen předložit e-mailovou korespondenci se svým obchodním zástupcem, podle názoru krajského soudu nemá ve vztahu k nastolené otázce žádnou vypovídací hodnotu zvláště za situace, kdy žalobci v kontextu požadavku správce daně na předložení této korespondence nebylo vysvětleno, že je vyžadována za účelem prokázání jeho dobré víry. V této souvislosti lze shledat důvodnou také námitku žalobce, že nebyl nikdy správcem daně vyzván k tomu, aby prokázal, jakým způsobem španělského obchodního zástupce k dodržování podmínek představujících preventivní opatření zavázal. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že z obsahu mezinárodní informace je seznatelné, že k netransparentnosti v toku zboží došlo až po vyzvednutí zboží z logistických skladů, tedy v tom bodě transakčního řetězce, v němž končí účast žalobce, která však do tohoto okamžiku na základě jím předložených dokladů transparentní je. Důsledkem neúplné důkazní situace (od okamžiku vyzvednutí zboží ze skladu) je neobjasnění způsobu, jakým se měl žalobce podílet na podvodném jednání, jak již bylo shora uvedeno.

Krajský soud se rovněž neztotožňuje s názorem žalovaného, že správce daně není povinen specifikovat, v čem byla přijatá preventivní opatření nedostatečná a co měl daňový subjekt učinit, aby dostatečná byla. Nutno opětovně zdůraznit, že žalovaný preventivní opatření přijatá žalobcem vůbec nehodnotil, když předmětem jeho hodnocení bylo pouze to, zda byl španělský obchodní zástupce zavázán k jejich dodržování, což však není totéž, jako posouzení kvality a dostatečnosti faktických opatření. Proto krajský soud pouze v obecné rovině podotýká, že dospěje-li správce daně k závěru, že přijatá opatření byla nedostatečná, musí specifikovat také to, v čem byla nedostatečná, jakož i to, co podle jeho názoru měl daňový subjekt učinit a neučinil. Správní úvaha, která neobsahuje tyto závěry, nemůže být úvahou přezkoumatelnou.

Na základě shora uvedené skutkové a právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že správní úvaha žalovaného ohledně existence dobré víry

žalovaného je nepřezkoumatelná, neboť nebyly vyhodnoceny všechny důkazní prostředky, které ve vztahu k přijatým opatřením měly vypovídací hodnotu.“

III.c.

Nato žalovaný – veden zjevně částí shora citovaného textu: „Skutečnost, že žalobce nebyl schopen předložit e-mailovou korespondenci se svým obchodním zástupcem, podle názoru krajského soudu nemá ve vztahu k nastolené otázce žádnou vypovídací hodnotu zvláště za situace, kdy žalobci v kontextu požadavku správce daně na předložení této korespondence nebylo vysvětleno, že je vyžadována za účelem prokázání jeho dobré víry. V této souvislosti lze shledat důvodnou také námitku žalobce, že nebyl nikdy správcem daně vyzván k tomu, aby prokázal, jakým způsobem španělského obchodního zástupce k dodržování podmínek představujících preventivní opatření zavázal.“ – výzvou ze dne 19.1.2015 žalobce vyzval k doložení všech důkazních prostředků:

- a) týkajících se spolupráce s jeho obchodními zástupci ve Španělsku, ať se jednalo buď o konkrétní osoby, nebo i o logistické a skladovací prostory, do kterých bylo zboží přepraveno, a
- b) ohledně zavázání obchodního zástupce ve Španělsku k dodržování podmínek představujících preventivní opatření (stejně tak zavázání k dodržování preventivních opatření co se týče skladovacích prostor, do kterých bylo zboží převáženo z České republiky).

Na uvedenou výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 11.2.2015, kde uvedl, že poslední slovo ve schvalování všech obchodů měl jednatel žalobce, který nechtěl nechat veškeré kontrolní mechanismy na obchodních zástupcích. Byť může být i obchodní zástupce zavázán určitou filtrací, s ohledem na jeho kontradiktorní postavení nelze nikdy zaručit, že tuto práci bude konat s takovou precizností, jako osoba nesoucí odpovědnost za celý obchod (jednatel). Proto obchodní zástupci toliko obstarávali podklady pro řádné posouzení rizikovosti obchodu. Toto posouzení prováděl však již jednatel žalobce společně s kanceláří daňového poradce Ing. H. Toto posouzení tvoří:

- úplná identifikace partnera (výpis z obchodního rejstříku, osvědčení o registraci k DPH),
- kopie osobních dokladů majitelů nebo statutárních orgánů,
- veškeré kontaktní údaje partnera,
- denní obecná kontrola platnosti všech DPH registrací všech aktivních partnerů v systému VIES a pořízení kopie do karty partnera,
- jak dlouho partner působí na trhu, datum založení jeho společnosti atd. Partneri nemohly být subjekty mladší jednoho roku, není-li udělena výjimka ze zcela specifických důvodů (partner již známý, obchodní reference),
- průvodní dopis nebo jiné doložení skutečnosti, že partner má vztah k dané obchodní činnosti,
- trvání na platbě předem, příp. na zaplacení rezervační zálohy,
- striktní odmítání plateb v hotovosti, šekem nebo jinou metodou než převodem,
- uskutečnění platby jen z účtu konkrétního zákazníka

(pozn. soudu – jedná se o totožný výčet, jaký byl citován zdejší soudem jako přehled žalobcových preventivních opatření na str. 3 rozsudku zdejšího soudu ze dne 30.4.2014 č.j. 22 Af 22/2012-247).

Následuje napadené rozhodnutí žalovaného, které je vystavěno na těchto závěrech:

- deklarované zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, tzn. fyzicky opustilo Českou republiku (odst. [39] odůvodnění napadeného rozhodnutí),
- žalobce neprokázal, že zboží skutečně dodal osobě registrované k dani v jiném členském státě a na tuto osobu bylo převedeno právo nakládat se zbožím jako vlastník (odst. [43]),
- žalobce vědět o daňovém úniku měl a mohl (odst. [50]), nepředložil totiž žádné důkazy o tom, že při jednání se svým obchodním zástupcem postupoval s potřebnou mírou obezřetnosti. Pochybil totiž, když si dostatečně neošetřil obchodní vztah se svým prostředníkem (odst. [48]). Tato nedostatečnost podle žalovaného spočívá v tom, že (odst. [47]):
 - žalobce nedoložil e-mailovou korespondenci s A. M. k prokázání, že tento obchodní zástupce byl zavázán dodržovat preventivní opatření ve vztahu ke skladovacím prostorám, do nichž bylo zboží převáženo z ČR [pododst. 1)],
 - ani přes výzvu nebylo prokázáno prostřednictvím A. M. v listopadu a prosinci 2007, když T. T. S. L. potvrdila spolupráci s žalobcem až v r. 2008 [pododst. 2)],
 - žalobce neosvětlil, kde získal kontakt na španělského prostředníka a jak se zkontaktovali – jednal tak zjevně s někým, o kom neměl žádné reference, pročež žalovaného nepřesvědčil, že spolupráce probíhala běžně a v mezích obchodních zvyklostí [pododst. 3)],
 - smlouva mezi žalobcem a T. T. S. L. není datována. Odvolatel měl navíc této společnosti platit dle měsíčních reportů, které nebyly daňovým orgánům nikým předloženy [pododst. 4)],
 - smlouva s T. T. S. L. je velmi obecná, chybí způsob odměňování, způsob vzájemné komunikace, záruky ohledně spolehlivosti odběratelů, způsob fakturace, délka spolupráce. Ve smlouvě není ani provedena volba práva [pododst. 5)]. Žalobce tak žalovaného nepřesvědčil, že by se snažil minimalizovat rizika zapojení do podvodných transakcí.

IV.a.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

IV.b.

Stručně shrnuto – žalovaný po zrušení předcházejících rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30.4.2014 č.j. 22 Af 22/2012-247 soustředil svou pozornost na vzájemné vztahy mezi žalobcem a T. T. S. L. (A. M.).

Krajský soud v této chvíli pro zjednodušení přehlíží, že žalobci bylo vytčeno, že tato osoba nemohla být žalobcovým zástupcem v r. 2007 a zcela pomíjí, že žalobce tvrdí, že využíval i zástupce M. M. R. Stejně tak krajský soud pro zjednodušení nevěnuje v tomto rozsudku bližší pozornost ani skutečnosti, že žalobci bylo vytčeno, že neosvětlil, jak získal kontakt na španělského prostředníka, přestože i

žalovaný v napadeném rozhodnutí [str. 8, bod V.4)] konstatuje, že dříve prováděla obdobnou činnost E. I. s.r.o. (jejímž jednatelem byla táž osoba, která je jednatelem žalobce).

Za stěžejní totiž krajský soud považuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostal základním požadavkům kladeným na něj v rozsudku ze dne 30.4.2014 č.j. 22 Af 22/2012-247. Argumentace obsažená v tomto rozsudku, týkající se vztahů žalobce a A. M. totiž byla jen okrajová.

Rozsudek krajského soudu ze dne 30.4.2014 č.j. 22 Af 22/2012-247 je totiž vystavěn především na úvaze, že:

„Rozhodujícím kritériem podle názoru krajského soudu by měla být kvalita přijatých opatření z hlediska jejich reálné schopnosti eliminace rizika účasti podnikatelského subjektu na transakcích, a to, zda byla přijatá opatření prokazatelným způsobem dodržována. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, jaká konkrétní opatření ve vztahu k odběratelům přijal. Konkrétní opatření, která realizoval, pak žalobce vymezil (...). (Ž)alobcem požadovaná preventivní opatření byla skutečně dodržována a že jejich deklarace má rovněž svou reálnou podobu. Úvaha žalovaného postavená na posouzení obsahu smlouvy o zprostředkování a faktu, že žalobce nepředložil e-mailovou korespondenci se svým španělským zástupcem, z níž by plynulo, že mu předal instrukce k dodržování preventivních opatření, zcela postrádá vyhodnocení žalobcem předložených reálných výsledků preventivní činnosti. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by zprostředkovatelská smlouva musela obsahovat závazek zprostředkovatele realizovat konkrétní preventivní opatření. (...) Nutno opětovně zdůraznit, že žalovaný preventivní opatření přijatá žalobcem vůbec nehodnotil, když předmětem jeho hodnocení bylo pouze to, zda byl španělský obchodní zástupce zavázán k jejich dodržování, což však není totéž, jako posouzení kvality a dostatečnosti faktických opatření. Proto krajský soud pouze v obecné rovině podotýká, že dospěje-li správce daně k závěru, že přijatá opatření byla nedostatečná, musí specifikovat také to, v čem byla nedostatečná (...).“

Z napadeného rozhodnutí se ovšem stále nepodává, proč opatření žalobce:

- úplná identifikace partnera (výpis z obchodního rejstříku, osvědčení o registraci k DPH),
- kopie osobních dokladů majitelů nebo statutárních orgánů,
- veškeré kontaktní údaje partnera,
- denní obecná kontrola platnosti všech DPH registrací všech aktivních partnerů v systému VIES a pořízení kopie do karty partnera,
- jak dlouho partner působí na trhu, datum založení jeho společnosti atd. Partneři nemohly být subjekty mladší jednoho roku, není-li udělena výjimka ze zcela specifických důvodů (partner již známý, obchodní reference),
- průvodní dopis nebo jiné doložení skutečnosti, že partner má vztah k dané obchodní činnosti,
- trvání na platbě předem, příp. na zaplacení rezervační zálohy,
- striktní odmítání plateb v hotovosti, šekem nebo jinou metodou než převodem,
- uskutečnění platby jen z účtu konkrétního zákazníka,

byla nedostatečná, tzn. čemu konkrétnímu ani přes jejich dodržování nezabránila (co konkrétního by tedy žalobce díky jiným opatřením odhalil, aby mohl lépe posoudit rizikovost obchodu).

Argumentuje-li žalovaný nedostatečně smluvně ošetřeným vztahem žalobce a jeho španělského zástupce, neosvětlil, co konkrétně by se v případě podrobnějšího či kvalitnějšího smluvního ujednání podle žalovaného stalo (co konkrétního by tedy žalobce právě díky lépe smluvně ošetřenému vztahu se španělským zástupcem odhalil, aby mohl lépe posoudit rizikovost obchodu).

Při absenci takových úvah není krajský soud s to přezkoumat, zda žalovaný klade na žalobce požadavky, které lze pokládat za přiměřené a po žalobci spravedlivě požadovatelné.

Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že i nadále setrvává na názoru vyjádřeném např. v rozsudku ze dne 17.8.2016 č.j. 22 Af 88/2014-37, že klade-li správce daně (v souladu i s judikaturou Soudního dvora EU) na daňový subjekt požadavky na prověřování obchodních partnerů, příp. konkrétních okolností uskutečněného obchodu, musí se jednat jednak o požadavky realizovatelné, jednak o požadavky, které vůbec lze po daňovém subjektu spravedlivě požadovat.

IV.c.

Pro důvodnost žalobního bodu 1) tedy krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný neopomene, že je vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl v řízení plně procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000,- Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7,	
2) sepis žaloby	§ 9 odst. 4 písm.	
3) sepis repliky	d) vyhl. č. 177/1996 Sb.	9.300,- Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	900,- Kč

y) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) – β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	2.142,- Kč
<i>Celkem</i>		15.342,- Kč

Požadoval-li žalobce navýšení odměny za zastupování advokátem až na trojnásobek podle § 12 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. s argumentací, že při tvorbě vyhl. č. 177/1996 Sb. byla oblast daňových sporů opomenuta, přestože se jedná o agendu kvantifikovatelnou punktem, pročez spojenou s nákladným povinným pojištěním advokáta, a s argumentací, že je jedná o agendu náročnou na odbornost a ekonomické znalosti, konstatuje zdejší soud, že je každodenně vystaven rozhodování nejednoho daňového sporu, kde pravidelně přiznává odměnu za zastupování podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. Tento konkrétní případ přitom neshledal natolik náročným, aby svou náročností vybočoval z rámce jiných obdobných případů. Nelze navíc odhlédnout od skutečnosti, že krajský soud tímto rozsudkem toliko navazuje na závazný právní názor vyjádřený již v rozsudku ze dne 30.4.2014 č.j. 22 Af 22/2012-247 (tj. z pohledu odměny advokáta v jiném soudním řízení). Právě tohoto závazného právního názoru se přitom žalobce dovolával již v reakci na výzvu žalovaného ze dne 19.1.2015 a právě žalobcova argumentace uvedeným závazným právním názorem vedla k jeho úspěchu v nyní souzené věci.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.342,- Kč, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o.s.ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 28. března 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu